

РЕШЕНИЕ

№ 8255

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **12036** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на И. С. Б. срещу решение № 03.07-203/29.10.2025 г. за отказ от представяне на информация по Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ), издадено от длъжностно лице, упълномощено по ЗДОИ, съгласно т. 1 от заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България, с което е отказан достъп до обществена информация по искане на жалбоподателя за достъп до обществена информация с вх. № 03.07-203 от 16.10.2025 г.

С жалбата се иска отмяната на решението като незаконосъобразно, като са посочени подробни аргументи за извършени множество нарушения на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят навежда, че не е спазено изискването на чл. 59, ал. 2, т. 1 от АПК, като процесният ИАА не съдържа наименованието на държавен орган. Застъпва, че съгласно закона, Администрацията на Министерския съвет не е самостоятелен държавен орган, а поддържащо звено към Министерския съвет (МС). Допълва, че целенасоченото и неправилно обозначаване на административния орган е извършено, за да се препятства правото му на защита срещу незаконосъобразния акт. Отбелязва, че административният акт нарушава и чл. 55 от Устройствения правилник на МС, тъй като не е подписан нито от главен секретар, нито от директор на дирекция, а освен това не е бил подпечатан със служебния печат на МС. Жалбоподателят релевира и оплакване за извършено нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК за означаване на длъжността на лицето, издало акта. Поддържа, че не е посочена

правилната длъжност на издателя на акта, като вместо нея е посочено „длъжностно лице, упълномощено по ЗДОИ“. В тази връзка жалбоподателят прави доказателствено искане И. Й. Н., в качеството си на издател на оспорения акт, да представи по делото (ведно с административната преписка) и действащия/валиден документ за назначаване. Жалбоподателят твърди, че И. Н. не е била и не е надлежно упълномощена да взема решение за отказ за достъп по ЗДОИ. Освен това, в жалбата се посочва, че липсват надлежно формирани и формулирани фактически и правни основания на обжалвания акт, което съставлява съществено нарушение на изискванията за издаване на законосъобразен административен акт — липса на мотиви. В жалбата се оспорват изложените от издателя на акта фактически и правни основания за издаването му, като се твърди, че същите са освен недостатъчни и неотнормирани към настоящия казус. Жалбоподателят излага, че задължението на държавните служители за деклариране на верни данни с изискуемите декларации по ЗПК и ЗПКОНПИ, е част от „обществения живот в Република България“, съгласно визираното в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Отбелязва още, че с оспорения акт грубо са нарушени чл. 57, ал. 1 и ал. 3 от Закона за противодействие на корупцията. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично. Поддържа посоченото в жалбата си, като в допълнение оспорва в цялост отговора, представен от Администрацията на Министерския съвет на Република България. Посочва, че отговорът е постъпил от юридическо лице, което не е конституирано като страна по делото. Отбелязва още, че представените по делото пълномощни на явилите се процесуални представители са издадени от министър-председателя, а не от И. Н., в качеството ѝ на конституирана по делото страна.

С постъпили на 02.02.2026 г. писмени бележки поддържа изложеното в жалбата и в съдебно заседание, като излага допълнителни подробни аргументи в посока на липсата на процесуална легитимация на Администрацията на Министерския съвет по настоящия спор и отбелязва, че постъпилият от нея отговор не следва да бъде разглеждан от съда, а ако бъде разгледан, то той следва да бъде отхвърлен като необоснован и недоказан.

Ответната страна- длъжностно лице, упълномощено по ЗДОИ, съгласно т. 1 от заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България, не представя свое становище. В съдебно заседание не се явява. Вместо това се явяват юр. В. и гл. експерт С., упълномощени от министър-председателя да представляват определеното от него лице по чл. 28, ал.2 ЗДОИ пред административните съдилища в страната при оспорване на неговите решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до искана информация, които оспорват жалбата. Претендират се разноски.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на И. С. Б., заведено с вх. № 03.07-203 от 16.10.2025 г. Заявлението е подадено на основание чл. 4 от ЗДОИ, като с него се искало предоставянето на посочена от заявителя електронна поща на следната информация: „Пълни копия на всички подадени от съпругата ми И. Т. Б., ЕГН [ЕГН] (служител в Администрацията на Министерски Съвет) декларации на основание Закона за противодействие на корупцията и Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество - за периода от началото на 2020 г. до настоящия момент включително.“.

С писмо № 03.07-203/17.10.2025 г. са поискани становище и информация от страна на Главния инспекторат (ГИ) към министър-председателя. Становището на ГИ е изразено чрез писмо № 03.07-203/23.10.2025 г., с което се обосновава предоставянето на отказ за предоставяне на достъп до обществена информация

С оспореното решение № 03.07-203/29.10.2025 г. е отказан достъп до поисканата с постъпилото

Заявление с вх. № 03.07-203 от 16.10.2025 г. В акта са изложени мотиви, че исканата информация от заявлението не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ и е извън приложното поле на ЗДОИ. Посочено е и че исканата от Б. информация, представляваща копия от декларации за имущество и интереси на служител в администрацията на МС, като искателят е посочил поименно и уточнил, че служителят е негова съпруга, не представлява информация, която е свързана с обществения живот в РБ и не дава възможност да се състави собствено мнение относно дейността на задължения по закон субект, а представлява лична информация за декларираното имуществено състояние на конкретно лице - държавен служител. Прави се извод, че исканата чрез подаденото заявление информация не представлява обществена информация по смисъла на ЗДОИ, като искането на процесната информация не е в съответствие с обосноваването в нормативната уредба предназначение на това субективно право. Обсъдени са изискванията чл. 49, ал. 1, т. 1 и 2 от Закона за противодействие на корупцията (действащ към момента на издаването на оспорения ИАА), които предвиждат задължение за служителите от администрацията на Министерския съвет в едномесечен срок от заемане на длъжността да подадат пред органа по назначаването декларация за несъвместимост и встъпителна декларация за имущество и интереси (в две части). Отбелязва се, че според 54, ал. 1 от ЗПК (чл. 40, ал. 1 от ЗПКОНПИ) в едномесечен срок от изтичане на сроковете за подаване на декларациите органът по назначаването публикува на интернет страницата си подадените от служителите декларации, като по отношение на декларациите за имущество и интереси публична е само частта за интересите. Допълва се, че съгласно чл. 4, ал. 5 от Наредбата за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване на конфликт на интереси (обн. ДВ, бр. 81 от 2 октомври 2018 г.) достъп до декларациите, съответно до информацията в тях, която не е публична имат тези служители, на които органът по назначаването със заповед, е възложил приемането, съхраняването на декларациите, обработването на данните от тях и унищожаването на информационните носители, въвеждането и обработването на данни в регистъра, публикуването на информация в него. Издателят на акта е стигнал до заключението, че не е налице нормативно основание за предоставяне на копия от декларациите на посочения държавен служител, включително и на достъп до информацията, съдържаща се в декларациите за имущество и интереси в частта имущество.

Решението е връчено на заявителя Б. на 29.10.2025 г. чрез Системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ), а жалбата е подадена на 11.11.2025 г.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ в предписаната от закона форма и в съответствие с материалния закон.

Обществените отношения, свързани с достъпа до обществена информация, са уредени в ЗДОИ. Законът не посочва конкретен държавен орган, натоварен с функции по предоставяне на достъп до обществена информация. В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В процесния случай оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно т. 1 от заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България на основание чл. чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, , във вр. с чл. 10, ал. 3, т. 2, ал. 4 и чл. 67, т.11 от Устройствения правилник на Министерския съвет и неговата администрация, И. Й. Н. – началник на отдел „Административни

дейности и собственост“ в Дирекция „Административно и правно обслужване“ е оправомощена да разглежда заявления за достъп до обществена информация по смисъла на ЗДОИ, съответно да постановява решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация.

При издаване на решението са спазени изискванията за форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 във вр. ал. 3 АПК и специалната разпоредба на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, като са посочени и мотивите, обосноваващи основанията за органа да откаже да предостави исканата информация. Решението за отказ за достъп е мотивирано, като заявителят е уведомен надлежно за неговото издаване.

Актът е постановен в срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ, съгласно която разпоредба заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на решението на процесуално основание. За съществено се счита това процесуално нарушение, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не беше допуснато, органът би стигнал до различен от отразения в решението извод. Т. не се констатира, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон по чл. 146, т. 4 АПК.

Аргументите на жалбоподателя, че не са спазени изискването на чл. 59, ал. 2, т. 1 и т. 8 от АПК, като процесният ИАА не съдържа наименованието на държавен орган, а и липсва означаване на длъжността на лицето, издало акта, са неоснователни. Жалбоподателят правилно е отбелязал, че Администрацията на Министерския съвет не е самостоятелен държавен орган, а поддържащо звено към Министерския съвет (МС). Въпреки това, от оспорения акт става ясно, че не е издаден от Администрацията на Министерския съвет, а от длъжностно лице, упълномощено по ЗДОИ, съгласно т. 1 от заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България. В чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ е предвидено, че държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България са задължени субекти за предоставяне на обществена информация. Заявлението, което е поставило начало на административното производство, е подадено до Министерския съвет. Съгласно чл. 19, ал. 2, т. 1 и чл. 20 от Закона за администрацията (ЗА), Министерският съвет е централен орган на изпълнителната власт, а съгласно чл. 23, ал. 2 и ал. 3 от ЗА Министерският съвет се представлява, свиква и председателства от министър-председателя, който също така ръководи общата политика и текущата дейност на МС. Следователно, компетентен да вземе решение за предоставяне на достъп до обществена информация по искане, адресирано до Министерския съвет, е министър-председателят. Разпоредбата на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ изрично предвижда, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация. В настоящия случай оспореното решение за отказ е издадено от упълномощено лице по смисъла на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ именно в това му качество, а не в качеството на началник на отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“. Макар и да не е държавен орган, издателят на акта безспорно е бил надлежно овластен, като е издал индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК.

Досежно изложеното в жалбата оплакване за извършено нарушение на чл. 55 от Устройствения правилник на МС от страна на издателя на акта, поради факта, че актът не е подписан нито от главен секретар, нито от директор на дирекция, а освен това не е подпечатан със служебния печат на МС, съдът счита същото за неоснователно. Оспореният акт е издаден под формата на

електронен документ, като е подписан с КЕП, принадлежащ на издателя на акта. Няма как електронен документ по смисъла на чл. 3 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) да бъде подпечатан със служебния печат на МС. Електронният документ, чрез какъвто безспорно е обективиран процесния ИАА, отговаря на посоченото определение в чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), и е в електронна форма. Следователно, няма как да се очаква този документ да бъде подпечатан с печат, за който от логическото тълкуване на УКАЗ № 612 от 26.08.1965 г. за печатите, става ясно, че е на материален носител.

Отказът на началника на отдел „Административни дейности и собственост“ в дирекция „Административно и правно обслужване“ да предостави исканата с горепосоченото заявление информация е постановен при спазване изискванията на Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Правилно е прието, че исканата информация не е обществена, тъй като не попада в обхвата на разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ – не е свързана с обществения живот в Република България и не може да формира мнение относно дейността на задължения по закон субект. От съдържанието на самото заявление става ясно, че Б. претендира да получи по реда на ЗДОИ достъп до конкретни документи - подадени от съпругата му декларации по ЗПК и ЗПКОНПИ. Самият ЗДОИ урежда обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информация от обществения сектор, а не относно достъпа до документи. В съдебната практика е прието, че е допустимо описанието на търсената информация да е напълно конкретно и да се индивидуализира чрез конкретни документи, но се иска и предоставя достъп до обществена информация, а не до документи. Наред с това, интересът на жалбоподателя за снабдяване с процесните документи не сочи на съставяне на мнение за дейността на задължения по закона субект, а на опит да се снабди с доказателства и данни, свързани с имущественото състояние на съпругата си. Това налага заключението, че отказът на сезирания орган по заявлението е постановен в съответствие с нормативната уредба.

Законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел (В този смисъл е решение № 778/18.01.2019 г. по адм. дело № 5957/2018 на Върховния административен съд).

Видно от мотивите за отказа да предостави посочените в заявлението документи, жалбоподателят е сезирал Министерския съвет на Република България със заявление с обхват само до подадените от неговата съпруга декларации по ЗПК и ЗПКОНПИ, но не и до информация, касаеща когото и да е от останалите служители в Администрацията на Министерския съвет. По този начин се цели единствено осигуряване на достъп до информация, касаеща имущественото състояние на неговата съпруга, но не и създаване на мнение за дейността на администрацията на Министерския съвет.

По тези съображения, съдът намира, че отказът е обоснован и че не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, във връзка с процедурата по чл. 31 от ЗДОИ.

Оспореният акт не противоречи и на целта на закона, тъй като основната цел на ЗДОИ е чрез предоставяне на обществена информация да се даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по ЗДОИ субекти. В конкретния случай търсене на документи, за да се извлече информация, която не е свързана с правомощията на органа не следва да се счете за относимо към дейността на задължения субект. Поради това, упълномощеното по ЗДОИ лице е постановило правилно решение за отказ на достъп до обществена информация.

Предвид изложеното съдът приема, че не са налице основания за отмяна на оспорения отказ, тъй като същият е правилен и законосъобразен, поради което и следва да бъде потвърден, съответно жалбата следва да се отхвърли.

Въпреки този изход на спора, на ответника не се дължат разноски. Издателят на акта не се явява лично по време на настоящото съдебно производство, нито е упълномощила надлежно явилите се процесуални представители на администрацията на Министерския съвет на Република България. За да осъществи процесуалното представителство на длъжностното лице по ЗДОИ, издало оспорения акт, гл. юрк. С. и експерт С., е следвало да бъдат упълномощени лично от конституираната по делото страна - длъжностно лице, упълномощено по ЗДОИ, съгласно т. 1 от заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България, а не от министър-председателя. Следователно, разноски за юрисконсултско възнаграждение, макар и претендирани от процесуалните представители на Администрацията на МС, не се следват. С оглед изложеното, не е приложима разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, тъй като не е осъществено процесуално представителство на конституираната по делото страна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд - С. – град, 29 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. Б. срещу решение № 03.07-203/29.10.2025 г. за отказ от представяне на информация по Закона за достъп до обществена информация, издадено от длъжностно лице, упълномощено по ЗДОИ, съгласно т. 1 от заповед № В-19/16.01.2025 г. на министър – председателя на Република България, с което е отказан достъп до обществена информация по искането му за достъп до обществена информация с вх. № 03.07-203 от 16.10.2025 г.

Решението е окончателно.

Съдия: